

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/48/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7914010603
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7914010603.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Ladislava Tomčovčíka a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. júna 2016, v trestnej veci proti Ing. E. Š., obžalovaného pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods.1 písm. a/ Tr.zák., o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR proti rozsudku Okresného súdu v Trebišove zo dňa 26.1.2016 sp.zn. 3 T 135/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Trebišove sp.zn. 3T 135/2014 zo dňa 26.1.2016 bol obžalovaný Ing. E. Š. podľa § 285 písm.a/ Tr.por. oslobodený spod skutku obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp.zn. VII/2 Gv 182/14/1000-17 zo dňa 30.10.2014, ktorý bol právne kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods.1 písm.a/ Tr.zákona a ktorý mal spáchať tak, že

ako colník Colného úradu H., služobne zaradený na pobočke v Č. X. V., počas výkonu služby vedúceho zmeny na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Č. X. V. dňa 31.10.2008 o 19.27 hod, potom, ako mu Mgr. C. L. ukázala cigarety, ktoré zaistila u cestujúcej H. K. a vysvetlila mu, že cestujúcu za to nepostihovala, spoločne rozhodli, že tieto cigarety zaevidujú ako nájdené vo vlaku pod sedadlom, následne Mgr. C. L. oznámila Ing. E. Š., že do evidencie zapíšu len časť týchto cigariet a ostatné si ponechajú, pričom on s takýmto postupom súhlasil, čím zároveň porušil §§ 43, 44 ods.3 písm.a/, g/, h/ zákona č.200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré odôvodnil tým, že trestný spis obsahuje dva kľúčové dôkazy, ktoré priamo preukazujú vinu obžalovaného Ing. E. Y. zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods.1 písm.a/ Tr.zák. Ide predovšetkým o výsluch svedkyne Mgr. C. L. a obrazovo zvukový záznam zo dňa 31.10.2008.

Súd podľa názoru odvolateľa pochybil, pokiaľ neuznal zákonnosť obrazovo-zvukového záznamu s odôvodnením, že príkaz na použitie obrazovo-zvukového záznamu vykazuje formálny nedostatok - nečitateľný podpis sudkyne pre prípravné konanie, ale tiež preto, že v príkaze naformulovaný skutok sa nezhoduje so skutkom obžaloby a navyše okruh podozrivých osôb vymedzený v príkaze je príliš široký.

Pokiaľ ide s skutočnosť, že na príkaze na vyhotovenie a použitie obrazovo-zvukového záznamu nie je uvedené čitateľné meno sudkyne pre prípravné konanie, z tejto skutočnosti v žiadnom prípade nie je

možné vyvodzovať nezákonnosť príkazu. Ak mal súd pochybnosť o tom, či príkaz vydal príslušný sudca pre prípravné konanie, mal o vyjadrenie, resp. súčinnosť požiadať Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, ktorý by podľa spisovej značky a dátumu vydania príkazu nepochybne stotožnil meno a priezvisko uvedenej sudkyne. Navyše je potrebné uviesť, že požiadavka, aby priamo na príkaze bolo uvedené meno a priezvisko sudcu, ktorý príkaz vydal, nevyplýva priamo zo zákona (zo znenia § 181 ods.1 Tr.por.), a preto neuvedenie týchto údajov do príkazu nemôže spôsobovať jeho nezákonnosť.

Okrem uvedeného podľa odvolateľa Okresný súd v Trebišove nesprávne vyhodnotil aj výpoveď svedkyne Mgr. C. L., ktorá obžalovaného Ing. E. Š. priamo usvedčuje zo spáchania žalovaného prečinu.

Svedkyňa Mgr. C. L. vo svojom výsluchu zo dňa 20.10.2014 (č.l. 488 - 495) okrem iného uviedla, že v predmetný deň, t.j. dňa 31.10.2008 bola na hranici na stanovišti, ktorého číslo si už nepamätá, ale bolo to stanovište v unimobunkách a tam vykonávala osobnú prehliadku, resp. kontrolu cestujúcej H. K.. V tom čase bola zaradená na funkciu colný referent Colného úradu H., pobočka Č. X. V.. Svedkyňa uviedla, že si pamätá, že keď túto osobu kontrolovala, tak zistila, že má pri sebe tovar, ktorý nezákonne dovážala. Jednalo sa konkrétne o cigarety. V čase výsluchu svedkyňa uviedla, že si už nepamätá o akú značku a množstvo cigariet sa jednalo. Keď zistila, že H. K. cigarety takto preváža, požiadala ju, aby ich vydala, na čo jej ona tieto cigarety podala a ona ich prevzala a položila ich na policu v unimobunke. Cestujúca H. K. ju pritom poprosila, aby jej nedala pokutu za tento nezákonný dovoz, čomu ona vyhovela a do knihy osobných prehliadok napísala túto kontrolu ako negatívnu. To znamenalo, že formálne kontrola dopadla v poriadku a že cestujúca H. K. nič neprevážala.

Správny postup mal byť pritom taký, že keď svedkyňa Mgr. C. L. zistila, že H. K. cigarety preváža, mala do knihy osobných prehliadok napísať, že kontrola bola pozitívna a túto skutočnosť mala nahlásiť vedúcemu zmeny, ktorý následne mal vydať rozhodnutie o priestupku. V tom čase boli za obdobné delikty ukladané štandardne peňažné pokuty vo výške 1.000,- Sk.

Podľa názoru odvolateľa súd prvého stupňa pochybil, keď bezdôvodne odmietol vykonať podstatný dôkaz, a to prehratie obrazovo-zvukového záznamu a tiež nesprávne vyhodnotil kľúčovú svedeckú výpoveď svedkyne Mgr. C. L., ktorá obžalovaného priamo usvedčuje zo spáchania trestného činu.

Súd preto dospel vo svojom rozhodnutí k nesprávnym skutkovým záverom, ktoré je možné napraviť iba zrušením napadnutého rozsudku v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie za účelom vykonania navrhovaného dôkazu a náležitým vyhodnotením aj ostatných dôkazov.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril písomne obžalovaný Ing. E. Y., ktorý uviedol, že príkazy, na základe ktorých boli vyhotovené zvukovo-obrazové záznamy v predmetnom trestnom konaní, nie je možné použiť ako zákonný dôkaz. Príkazy obsahovali štyri okruhy všeobecne formulovaných druhov skutkov, ktorých sa podľa príkazov mali dopustiť doposiaľ nestotožnení colníci zaradení na pracovisku v Č.A. X. V., resp. sa ich mali dopúšťať službukonajúci colníci tým, že nevykonávali riadne prehliadky osôb, alebo nevykonávali prehliadky vagónov, resp. prijímali finančné odmeny za to, že nevykonávali riadne kontroly a tým umožnili dovoz tovaru, ktorý nebol opatrený kolkovými známkami. Vymedzenie skutkov v príkazoch na použitie informačno-technických prostriedkov sa však vôbec nezohoduje so skutkom, ktorý sa kladie za vinu obžalovanému Ing. E. Š.F..

Obžalovaný Ing. E. Š. ďalej poukázal, že v zmysle § 114 ods.2 Tr.por., návrh na vydanie príkazu na vyhotovenie záznamu musí byť odôvodnený podozrením z konkrétnej trestnej činnosti a tiež údajmi o osobách a veciach, ktorých sa vyhotovovanie záznamov týka.

Príkaz sudcu na použitie informačno-technických prostriedkov sa musí vzťahovať výlučne na konkrétnu vyšetrovanú trestnú vec a na jej právnu kvalifikáciu a musí obsahovať aj identifikáciu osôb podozrivých z trestnej činnosti. Žiadnu identifikáciu konkrétnych colníkov a ani obžalovaného a ani konkrétne poznatky o trestnej činnosti tieto príkazy neobsahovali, čo je v rozpore s princípmi legality, legitimacy i proporcionality.

V súvislosti s nezákonnosťou príkazu na vyhotovenie samotného záznamu, jeho predpisov, prekladov a akýchkoľvek dôkazov, ktoré sú od nich odvodené preto nemožno tieto dôkazy vyhodnotiť ako dôkazy získané zákonným spôsobom.

Preto podľa názoru obžalovaného Ing. E. Š.Í. vyššie uvedená argumentácia jednoznačne dáva za pravdu záveru Okresného súdu v Trebišove, že zvukovo-obrazový záznam je nezákonným dôkazom, ktorý nie je možné na hlavnom pojednávaní vykonať.

Obžalovaný Ing. E. Š. sa taktiež nestotožnil ani s názorom uvedeným v odvolaní prokurátora, že Okresný súd v Trebišove nesprávne vyhodnotil výpoveď svedkyne Mgr. C. L.. Podľa jeho názoru nie je pravdou, že výpoveď tejto svedkyne ho priamo usvedčuje zo spáchania žalovaného prečinu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto obžalovaný Ing. E. Š. navrhol, aby Krajský súd v Košiciach odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. por.

Na podklade odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania súdu prvého stupňa na podklade odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, a to v rozsahu argumentov uvádzaných v odvolaní a zistil, že súd prvého súdu kontradiktórnym spôsobom konania v súlade so zákonom na hlavnom pojednávaní vykonával dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil a v dôvodoch napadnutého rozsudku uviedol akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodnutí. Odvolací súd v rámci prieskumnej činnosti dospel k záveru, že argumenty okresného súdu uvádzané v písomnom vyhotovení rozsudku majú svoju oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, a preto odvolací súd na ne odkazuje a v celom rozsahu si ich aj osvojuje.

Vzhľadom na argumenty uvádzané v odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze č. III. ÚS 97/2012 jednoznačne vyriešil otázku zákonnosti odvolateľom vytýkaného dôkazu, keď uviedol, že absencia mena a priezviska zákonného sudcu pri nečitateľnom podpise na príkaze na použitie informačno-technických prostriedkov bez ďalšieho, spôsobuje jeho nezákonnosť.

Ústavný súd Slovenskej republiky výslovne uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou konštrukcie kontrolného mechanizmu zakotveného v zákone č. 166/2003 Z.z. je zverenie ochrany súkromia jednotlivcov do rúk zákonného sudcu garantujúceho nezávislosť a nestrannosť takéhoto dohľadu. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m.m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07, III. ÚS 212/2011).

Rozhodovanie veci zákonným sudcom, a teda aj súdom je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). V prípade, ktorý bol predmetom ústavnej sťažnosti, v posudzovanom prípade predmetný súhlas krajského súdu však transparentnú identifikáciu zákonného sudcu, ktorý ich mal udeliť, neposkytovali, pretože pri slovách „meno, funkcia, podpis sudcu“, meno a funkcia konkrétnej osoby sudcu neboli uvedené, ale bol k nim pripojený len nečitateľný podpis.

Ústavný súd v tejto súvislosti preto zdôraznil, že akékoľvek následné zisťovanie konkrétnej osoby zákonného sudcu nič nemení na nemožnosti preskúmania takéhoto príkazu od samého začiatku. Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto náleze ďalej jednoznačne konštatoval, že uvedený

mimoriadne závažný nedostatok súhlasov krajského súdu zbavil sťažovateľa možnosti presvedčivej záruky, že o zásahu do práv spojených s jeho súkromím rozhodol zákonný sudca.

Nemožnosť preskúmania rozhodnutia z uvedeného hľadiska sa tak premietla do jeho nelegálnosti a v konečnom dôsledku neprípustne zasiahla do základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods.1 Listiny, čo viedlo ústavný súd k záveru o jeho porušení bez toho, aby bolo potrebné ďalej sa venovať argumentácii sťažovateľa spochybňujúcej konformnosť systému prideľovania súdnej agendy týkajúcej sa žiadosti o použitie ITP s obsahom označených článkov Ústavy SR a Listiny.

Z vyššie uvedených dôvodov preto návrh prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uvedený v odvolaní, podľa ktorého, ak mal súd pochybnosť o tom, či príkaz vydal príslušný sudca pre prípravné konanie, preto mal o vyjadrenie, resp. o súčinnosť požiadať Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, ktorý by stotožnil meno a priezvisko uvedenej sudkyne je v rozpore so zákonom a tak rozhodnutie súdu prvého stupňa, keď odmietol vykonať odvolateľom navrhovaný dôkaz bol v súlade so zákonom, lebo sa jednalo o dôkaz, ktorý bol získaný spôsobom v rozpore so zákonom.

Navyše skutok uvedený v obžalobe Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 182/141/1000-17 z 30.10.2014, spod ktorého súd obžalovaného Ing. E. Š. napadnutým rozsudkom oslobodil a skutky opísané v príkaze na vyhotovenie záznamu nie sú totožné, čo jednoznačne vyplýva z popisu skutku v obžalobe a z obsahu nezákonných príkazov na odpočúvanie.

Rovnako správny a zákonu zodpovedajúci bol postup okresného súdu, pokiaľ výpoveď svedkyne Mgr. C. L. vyhodnotil ako výpoveď nejednoznačnú, plnú rozporov, na podklade ktorej nie je možné bez akýchkoľvek pochybností rozhodnúť o vine obžalovaného Ing. E. Š..

Odvolací súd, okrem toho čo uvádza v dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvého stupňa, považuje za nutné uviesť, že už v prípravnom konaní prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR pri výsluchu svedkyne Mgr. C. L. postupoval nie komfortným spôsobom, síce v súlade s ustanovením § 213 ods. 1 Tr.por. neumožnil prítomnosť pri tomto výsluchu obvinenému Ing. E. Š. a umožnil prítomnosť len jeho obhajcu, ale takýmto postupom sa zbavil možnosti, aby obvinený Ing. E. Š. mohol využiť svoje právo aktívne reagovať na jej výpoveď. V dôsledku neprítomnosti obvineného Ing. E. Š. na tomto úkone tak došlo k získaniu dôkazu, ktorý je plný rozporov a nejednoznačností a takýto dôkaz skutočne nemôže slúžiť ako dôkaz, na podklade ktorého by súd mohol bez akýchkoľvek pochybností urobiť záver o vine obžalovaného Ing. E. Š..

Záverom odvolací súd poukazuje aj na listinné dôkazy zabezpečené v štádiu prípravného konania, a to fotokópie z čl. 351 a 352, resp. čl. 362 - 365, z ktorých je zistiteľné, že cestujúca H. K. dňa 31.10.2008 vlakom č. R 8865 sa dostala na územie Slovenskej republiky z Ukrajiny a hoci Mgr. C. L. zistila určité skutočnosti o nelegálnom dovoze tovaru touto osobou, nepostupovala podľa služobných predpisov, za ktoré konanie bola napokon právoplatne odsúdená.

Odvolací súd preto považuje za nutné uviesť, že ani na podklade týchto listinných dôkazov, nie je možné bez akýchkoľvek pochybnostírobiť záver, aby obžalovaný Ing. E. Š. sa bol dopustil konania, ako sa mu to dávalo obžalobou za vinu, a to z dôvodu nemožnosti zistenia časového sledu spisovania týchto úradných záznamov a zistenia časového momentu konania, ktoré bolo dávané obžalovanému Ing. E. Š. za vinu. Preto odvolací súd odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.